

Защото въ неяхваща моятъ слухъ  
въ гласа на мама нѣкой звукъ чарующъ,  
и ме разнѣжва като снѣженъ пухъ; —  
ги колчемъ пѣти мрачно се надуешъ,  
и нейния нетлененъ, трудовъ духъ  
пронизва вихъръ, — докато изплюешъ  
зърната въ корена, и съ грѣмъ и вой  
се извали дѣждовниятъ порой.

Кжде сте живи образи и звуци,  
тъй скѣпи на сърдцето ми? — Сега  
и ромона на нощнитѣ капчуци,  
когато вѣтърътъ яде снѣга,  
и буйналитѣ житни ямурлуци,  
и грейналата следъ дѣжда дѣга  
надъ тая ширъ прозрачна и огромна  
остава съ крупна горестъ да си спомнямъ.

Какъвъ нетлененъ свѣтъ заключихъ тукъ :  
детинството си съ буйната и груба  
вълна на скръбъ, когато тамъ на югъ  
край Прилепъ тати бѣше младъ погубенъ ;  
когато мама съ сърпъ, коса и плугъ  
и съ камѣкъ — мѣка въ своята грѣдь — коруба  
се би като вода о брѣгове  
съ земята въ люти жеги, въ мразове